

**АЛМАНАХ
НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА**

***Детски истории
2017***

БУКВИТЕ

Алманах „Нова българска литература“
Детски истории 2017
Copyright © 2017 Фондация „Буквите“
© Рисунка корица - Геолина Стефанова

ISSN 2367-9344

НАМРЪЩЕН ОБЛАК

1.

ДЕТСКО ГЛАВОБОЛИЕ

Къща с тухли построих,
пръстчето си нараних.

Ще зарасне ли до утре
за урока по компютри?

2.

ПУМПАЛ

Щом като е с мен, обича
да лудува.
Но остане ли самичък,
все кротува.

Неведнъж така се случва
с мен самата.
На кого не му е скучно
без приятел?

3.

НАМРЪЩЕН ОБЛАК

Над къщите облак се мръщи...

Когато така се намръщи,
то значи, че дъжд ще вали.

А дъжд пък когато вали,
то значи – оставам във къщи.

Когато оставам във къщи,
то значи – ще правя бели.

Хей, облак, стига се мръщи!
Не искам да правя бели.

4.

МЪЖ

Дъжд вали и гръм гърми.
Ние с баба сме сами.

Баба много се бои –
зарад мене може би.

Бабо, с тебе има мъж!
Мен не ме е страх от дъжд.

Мен не ме е страх от гръм.
Мъж ли съм или не съм?

5.

СЪН С ПРОДЪЛЖЕНИЕ

- Котката подгони куче –
сън такъв ще Ви учуди.
- По-натам какво се случи?
- Шум трамваен ме събуди.

Но нощес не ще забравя
да сънувам продължение.
Утре ще Ви го разправа.
Само имайте търпение.

Ваня Савова /Баба Жани/

УТРО В ГОРАТА

На тригодишната Ралена

Още слънце не изгряло,
Косето е отлетяло
да посъбере мушички
за дечицата си трички.
В тази ранна утрин лятна
във гората е приятно-
по листенцата росата
слънчица е във тревата.
Ето, в старата ливада
Щърко важен се протяга,
трака с клюн, крила размахва,
жабките се умълчаха-
за закуска в ранен час
няма да надигат глас.

В шипков храст се гушат скрити
зайчетата сред бодлите -
мама нежно ги събужда,
с обич бузките целува,
с топло мляко ги гощава
да растат, да се каляват.
Долу, в малката рекичка
Косето видя сърничка
да се гизди край водата,
плахо да пасе тревата,
а край нея тънкокрако
е мъничето ѝ сладко-
тропка, крие се в шумака
с пеперудка на главата..

Рано е. Полъхва вятър,
шумка шумва и в листака
Ежко пъшка уморено-
минал е през две могили,
всъщност дънери прогнали-
гъбки търси, вкусни ядки.
Цяла зима е сънувал,
пролетни поля бленувал,
топло слънце да го сгрее
и другар да си намери.
Острички са му бодлите,
но не пречат на игрите.

А пък тука нещо шава -
мравунякът оживява -
подредени във редици
маршируват кат войници,
къщичката си почистват,
семенца и сламки внасят.
В тъмно още от селото
с перушини по челото
бърза към дола Лисана -
цяла нощ е била свряна,
под една керемиди скрита
на кокошките сърдита.
Пухкавото ѝ кожухче
Шаро снощи бе надушил
и остана си горката гладна.
— Как ли са децата?

По пътеката отрано,
край стобора бавно, славно
патицата ни позната
води малката дружина -
жълти патета, осмина.
Шумотевица голяма -
бързат да настигнат мама -

за урока пръв в зората
ще нагазят във водата.
А закуската отбрана
им поднесе така Таня.
С пълни гушки се поклащат,
шляпат, бутат се и кряскат—
Който влезе пръв в потока,
ще играе със Жабока!

В тази утринна позлата
всеки бърза към реката—
от водата да отпие
и очета да измие.
Майките, със своите малки,
сред мушици и камбанки
весело, без страх в тревата
им се радват на играта.
Слънчо ведър се протяга
и ги милва по главата.

ЗАВИВАМ СЕ С МОРЕ

*По мотиви от приказката "Малката Русалка"
на Ханс Кристиан Андерсен*

Лежа на пясъка златист и слушам
мелодията странна във рапана.
Завивам се с море и се отпускам,
заспивам сред вълни и морска пяна.

В съня превръщам се в русалка,
намерена от оня княз, така жадувала.
Но вече съм без рибена опашка,
с крака човешки съм я заменила.

Нозете ми кървят от болка,
когато стъпвам по Земята,
но пренебрегвам дискомфорта
и с радост гледам си краката.

Мълча, защото жертвах си езика,
но в името на любовта си заслужава.
И затова с очите си общувам,
запазих и сърцето си – да се вълнувам.

Русалка съм, но земен мъж обичам.
На обичта и любовта му се надявам,
да се превърна в земното момиче.
Ако се влюби в мен, завинаги оставам.

Знам, князът много ме обича!
Приятно му е, с него да съм в тъжни дни.
За него съм приятелка, добро момиче,
но влюбен е в княгиня, от години.

Очите на княгинята са теменужени
и проникателно се вглеждат в мене.
А моите, с цвета на морските вълни
я гледат тъжно, стичат се сълзи солени.

В деня на сватбата, на кораба,
ще се превърна в морска пяна.
Една вълна ще се разбие в палуба,
от мене нищо няма да остане...

Магьосницата дава шанс, да се спася.
С кама, в съня му, княза да убия.
И щом кръвта опръска моите крака,
отново рибена опашка да добия.

Но примирявам се с трагичната съдба.
Целувам княза с обич, а после си отивам.
Поглеждам за последно червената зора
и в този миг усещам, че в пяна се разливам.

А другите русалки – моите сестри,
напразно ще ме чакат да се върна...
И зная колко много и тях ще ги боли,
когато призори във пяна се превърна.

В замяна, Бог дарява ми крила, да полетя
със полъха на вятъра към слънцето.
Завръщам се за миг, на княза във съня,
целувка сетна пращам му по въздуха...

Завивам се с море, но в миг вълната се отдръпва
и само морска пяна на брега остава...
Прибойт ме зове. Русалка пее, някъде се скита...,
а дъщеря на въздуха завинаги отлита.

ПРИКАЗКА ЗА ПЕПЕЛЯШКА

По мотиви от приказката "Пепеляшка"

Живяла някога във къща прашна,
една красива, малка Пепеляшка,
със две сестри проклети, зловни
и мащеха..., и тем подобни.
А в царството живеел принц,
красив и ведър, и щастлив.
Но царят в слънчев ден реши,
че принцът трябва да се задоми.
Поканиха в двореца всякоя девойка,
а Пепеляшка скрита, хлипаше от болка.
Тогава Кръстницата ѝ от нищото се появи,
защото вече ѝ омръзна фейски сън да спи.
От тиква спретна тя каляска златна
и мишките за миг преобрази в коне,
а Пепеляшка във принцеса знатна,
с пантофки от тафта и стъкло бомбе.
Но Кръстницата строго я предупреди!
До полунощ в двореца да стои,
че нейната магия ще премине
и всичко в миг отново ще се срине.
В царския дворец организират пир,
девойки прелестни пристъпват във шпалир.
На бала в миг се появи една,
която залата огря като звезда!
А принцът бе от нея заслепен,
като с възшебно биле омаен.
Танцува само с нея вечерта,
но точно в полунощ избяга тя...
На стълбите, пантофка от стъкло,
от Пепеляшка бе, единствено останало.
По изгрев принцът яхна буен кон,
преброди да я дири дом след дом.

Пантофката държеше във ръце
и пробваше краче подир краче.
И злите ѝ сестри се наредиха,
а Пепеляшка зад обора скриха.
Но зърна принцът малката сестра.
Тя грееше със своята красота.
Пантофката ѝ пасна на малкото краче
и принцът ахна като влюбено момче.
А приказката свършва както подобава.
Красива е и пищна царската забава.
И любовта от пепел ще се възроди,
защото може като Феникс да лети...

НИКОЛА

Преди четири години се роди
мъничко, усмихнато човече.
Смисъл даде то на моите дни,
малък мъж порасна вече.

Сънчо, Зайо, Гъми и Миньона
са добри приятелчета на детето.
Пълно е с колички и балони,
много си обича и мечето.

А Миньона татко му спечелил.
На стрелбище точно стрелял.
Малкият Никола куклата подава.
„С две очи е” - гордо уточнява.

С новия си джип с дистанционно,
подгони в парка едно коте бедно...
На въртележка после ме качи.
Щастлива бях, но свят ми се зави...

Да пазарува просто обожава.
В количката отпред се настанява.
Ако реши с продуктите да ми помага,
изсипва стоката върху ми, от стелажа.

Расте щастливо малкият Никола
и всички възрастни много го обичат.
И като Малък принц за кака Маноела,
той през вълшебното си детство тича.

ДЕТСКА РИСУНКА

Върху лист децата рисуват мечти,
старателно оцветяват с боички.
Щом мечта от рисунката излети,
към небето поглеждаме всички.

Върху лазура слънце и дъжд,
със седем цвята рисуват дъгата.
Слънце огря, но заваля изведнъж,
усмивки грейват върху лицата.

Цветни тонове нежно преливат,
красиви мечти рисуват децата.
Пълни с обич сърцата пулсират,
цветя и деца растат по Земята.

Весела Колева (Весела Алегрия)

ОМАГЬОСАНИЯТ ПРИНЦ

Имало едно време едно далечно царство, в което било вечно лято...

Имайки благоразположението на слънчевия бог, кралството се радвало на щедро слънце, топъл климат и плодородни почви през цялата година, за разлика от своите съседи, които не могли да се похвалят с тази привилегия. И докато останалите се чудели как да свържат двата края, особено през снежните и ледено студени месеци, когато природата заспива своя зимен сън, то в „Слънчевото царство“ – както го наричали, земеделието процъфтявало. Работният процес кипял с пълна пара. Поданиците му били доволни от своя поминък. Живели щастливо и спокойно – без никакви притеснения и тревоги за прехраната си. Затова хората обичали и почитали своя крал, а той пък – своя бог – Слънце и всекидневно благодарял за обичта и благословиите му. В знак на своята безусловна благодарност към благодетеля и като символ на предаността си, той дори наредил да извезат слънчевия образ като герб на кралското знаме.

Царят бил толкова отдаден в своя култ, че ден и нощ прекарвал часове във възхвалявания на своя бог и молитви, забравяйки най-важния си дълг – този, който стои и над държавния, а именно бащинството. Вярно, че кралският син растял презадоволен – в излишък от лукс и охолство, но в пълен недостиг на бащино внимание. Всяка минута от драгоценното време на стария крал, ако не била заета от неотложните държавни дела, била посвещавана изцяло на слънчевото божество, а за него все не оставало нищо. Това безразличие съвсем

логично запалило искрата на гнева, разгаряйки все повече и повече яростния огън на омразата в момчешкото сърце. Царският потомък броял нетърпеливо дните, часовете и минутите до момента, в който старият крал ще се оттегли от трона си и той ще заеме мястото, което му се полага по рождено право. Часът на неговото отмъщение, в който принцът, имайки цялата власт в ръцете си, ще може най-после да сложи край на безумните и безсмислени ритуали на баща си, прекъсвайки всякаква връзка с неговия любимец и покровител, когото младият престолонаследник толкова ненавиждал.

Годините се изнизали бързо една по една. Момченцето пораснало и се превърнало в красив млад мъж, но с черно сърце, изцяло завладяно от мрака на гнева и омразата. Надменен, властен и егоцентричен, той не зачитал ничие друго мнение или дума освен своите, а за божествени пък да не говорим.

Ето че настъпил и най-дългоочакваният ден, отбелязан с тържествена церемония по предаването на властта и нейните символи – царската корона и жезъл от баща на син. На празненството бил поканен естествено и богът – слънце, като най-почетен гост. Тържествени фанфари и пищна заря оповестили надлъж и на шир по кралските земи за знаковото събитие. Всички поданици били в трепетно очакване на първата реч на младия си господар. Когато той се изправил гордо пред тях в целия си блясък с тежката корона на главата си, всички затаили дъх. Старият крал направил настоятелен жест с ръце, накланяйки подканително глава, с което искал да напомни на своя син, че трябва да отдаде почести на божествения им гост. Но вместо това самонадеяният младеж взел от придворния слуга знамето с извезания на него герб – слънце и най-безпардонно го хвърлил на пода, стъпквайки го заповеднически с думите:

— Този парцал вече не ни е нужен! Изхвърлете го на боклука! – И саркастично продължил. – Твоето време изтече, бог-слънце! Настъпи ерата на краля-слънце! От днес всички знамена в царството ми ще бъдат заменени с ето тези, на които е извезан със златист, кадифен конец лика на моя милост – Ваш единствен господар и повелител! Всеки, който не спази заповедта ми, ще бъде съден като престъпник на кралските закони, хвърлен в тъмница или прогонен от земите ми...

— Що за наглост?! Що за неуважение?! – сопнал се богът-слънце. – Какво си позволяваш, нищожни и простосмъртни младежо?? – и обръщайки се сърдито към стария крал, на когото в този миг му се искало да се отвори земята под краката му, за да го избави от този срам и публичен позор, извикал гръмко и заплашително: – Или веднага налей мозък в празната глава на сина си, царю, да ми поиска прошка и да се покае за неблагоразумните си действия и думи, или аз лично ще го накарам горчиво да съжалява за стореното... Но покрай този безумник ще пострадате и Вие, и цялото Ви кралство.

— Ха! Аз да се покая?! НИКОГА! – горделиво отсякъл младежът. – Правете каквото си искате – все ми е едно. Без слънцето няма да се свърши светът!

— Ще видим, млади царю, ще видим! – заканително отвърнал богът. – Нека бъде твоята воля! Много скоро ще съжаляваш и лазиш на колене в краката ми, умолявайки ме за милост. Ще съжаляваш, че си имал наглостта да си навлечеш моя гняв!... Голяма беля си взе на главата! – С тези яростни думи богът на слънцето махнал властно с ръка и в миг черни облаци притъмнили иначе ясното дневно небе. Луната застанала на пътя на слънцето, закривайки го с цялата си площ. За частица от секундата нощта бързо заменила деня и

в цялото кралство настъпило явлението, познато като „слънчево затъмнение“ – пълен мрак!

— Ха! Само толкова ли можеш, Ваше божествено величие? Сякаш ни е притрябвала твоята светлина! Можем да минем и без нея! Имаме си огън... А огънят може да свети, да топли, а може и ето това... - извикал надменно младият господар, показно подпалвайки стъпканото на земята знаме с герба-слънце.

При тези думи не само чашата, ами и котелът на божественото търпение прелял и прекипял:

— Сега ще те науча на уважение и смирение, млади момко! Но... като се замисля, другите нямат вина за твоето безочливо поведение, затова ще ги пощадя! – И щом махнал с ръка, в кралството отново настъпил ден, а слънцето усмихнато се показало на хоризонта. И точно когато старият крал и всички слисани и застинали на място поданици се успокоили, че им се е разминал божественият гняв, повелителят на слънцето изкрещял с мощен глас, разтърсвайки цялото царство:

— Ще пощадя другите, но не и теб, безумни ми млади царю! – а щом махнал с ръка, младият господар в миг се превърнал в слънчоглед. – Ще те накажа така, че да се научиш да цениш слънцето, да бъдеш изцяло зависим от него и най-вече така, че да следиш всяко едно негово движение, бидейки винаги с насочени глава и поглед към него – от мига, в който изгрее, та чак до залез, от ранни зори до късен мрак... Магията може да бъде развалена само и единствено, когато се покаеш и научиш на смирение. Но за тази цел трябва да се промениш изцяло и да се отървеш от мрака, който владее сърцето ти и леда, сковал душата ти... Само тогава! Имаш срок от три дни, за да се поправиш! Изтече ли обаче и последната секунда от третия ден, ще загубиш завинаги възможността да възвърнеш чо-

вешкия си облик. Времето вече тече! – заплашително извикало сърдитото божество и с цялото си величие се изпарило само с едно просто щракване на пръсти пред смаяните погледи на всички.

— Ами сега?! – завайкал се старият крал. – Свикайте всички магьосници, вълшебници и чародеи!

Речено – сторено! В кралството заприиждали повелители на магията от всички краища на света в отчаян опит да развалят магията и да помогнат на младия си господар. Но уви – без успех! Нито едно от вълшебните им прахчета и елексири нямало достатъчно магическа сила, за да се противопостави на мощта на слънчевия бог. А безпощадният часовник заплашително отмервал секунда по секунда оставащото време за спасение и разтревоженото бащино сърце усещало всеки негов удар в гърдите си...

Мълвата за омагьосания принц и отчаяният зов за помощ на неговия окаян баща се разнесли през девет земи в десета, стигайки до ушите на тамошната принцеса Азалия, която била приятелка от детството на принца и тайно влюбена в него. Щом разбрала за нещастieto, сполетяло нейния приятел, девойката, която се славела със своите пословични смелост и необуздано сърце, яхнала верния си кон и се впуснала в бясна надпревара с времето, което сега било най-големият ѝ враг. Азалия била напълно наясно, че има само три дни, за да стигне до своя любим и да се опита да го спаси, разваляйки магията. Само три дни и нито секунда повече! Окрилена от мощната сила на любовта, принцесата препускала със скоростта на вятъра през планини и полета, реки и гори. А времето пък сякаш на инат забързало още повече своя ход, допълвайки немалкото препятствия по пътя на девойката. Но нищо не било в състояние да спре нейния устрем – нито непоносимо жаркото слън-

це, нито бурните ветрове и поройни дъждове, чието безпощадно въздействие усетила върху себе си, „прелитайки“ през множество земи.

В края на третия ден с последните лъчи на залязващото слънце смелата принцеса стигнала най-последната цел на своето дълго и изтощително пътешествие. С последни сили тя се втурнала през глава към тронната зала, където в позлатена саксия се мъдрел слънчогледът-принц. Но – точно когато Азалия го прегърнала успокоително с думите: „Тук съм, любими мой принце... Дойдох да те спася!“ – и най-последният лъч светлина, който едвам – едвам се прокрадвал през дворцовия прозорец, угаснал и настъпила нощта. Нашият омагьосан принц обаче така и не променил своя облик. Явно девойката била закъсняла... Прегръщайки слънчогледа още по-силно, притискайки го до сърцето си, пълно с чиста и безкрайна обич към принца, Азалия заплакала с горчиви сълзи, разкайвайки и самообвинявайки се, че може би ако е била дошла минута или две по рано, е щяла да избегне зловещия край.

— Ах... Ах... Само ако имах още една минута... Само минута! Може би всичко щеше да бъде различно... Прости ми, любими мой! – и с пълно гърло отчаяно извикала така, че гръм и мълния разцепели небето. – Обичам те, любими мой принце! Обичам те! – повторила отново тя и сподавена в сълзи продължила заканително. – Чуваш ли ме, бог-слънце? Обичам го и винаги ще го обичам, независимо от неговия външен вид!... Човек или растение... Аз го нося в сърцето си! И нито една магия или сила не би могла да спре мощния порив на тази безусловна и безкрайна любов, която извира оттам!

Две горещи сълзи, пълни с чиста обич, се отронили от очите на принцесата и капнали в златната саксия, потъвайки в почвата. Топлината им се просмукала от

корените на растението, а по стъблото достигнала и до сърцето му, разтопявайки дебелите слоеве лед и прогонвайки мрака завинаги оттам, карайки го отново да забие в сладкия ритъм на любовта. В този миг ослепителна светлина обгърнала нашия принц-слънчоглед, завихряйки слънчева вихрушка, която озарила с цялата си мощ двореца.

И о, чудо! Принцът отново възвърнал предишния си човешки облик, но бил сякаш някак различен. От предишния самонадеян и надменен младеж нямало и следа. Мракът в сърцето му отстъпил място на светлината, а омразата и гнева – на любовта. Любовта, която го спасила и трансформирала, превръщайки го в нов човек, връщайки го към живота. Любовта, която с мощната си сила развалила магията. Любовта на смелата и красива принцеса Азалия!

СВАТБАТА НА МЕЧО

Зайо бързо тича из гората
и разнася новината...
Мечо в неделя ще се жени,
кани гости пременени.
Пищна сватба той ще вдига,
сватове и кумове пристигат.
Булката, красавица голяма,
спретната, чистница е мецана.
Ще му народи сладички дечица,
ще ги води с нея за ръчица.
От добрата, чудна новина
зажужа и засия цялата гора.
Тихо зашушукаха тревите,
бързо мед донесоха пчелите.
Вятърко немирен заигра
сред дървета, храсти и трева.
Грабнаха щурци цигулки,
премениха своите булки,
че на сватба без свирня,
знай се, няма щура веселба.
Ще засвирят те хорце,
ще се радват всички от сърце!

НОВИЯТ ДРУГАР

Жабчо днес си има нов другар,
там под дъб вековен, стар,
с малък буболеч се запозна
и започна дружната игра.

Цяла сутрин гониха мухи,
после буболечето се скри.
Криеницата игра известна,
и на всички доста интересна.

В малка дупчица се свря,
затаи дъха си, онемя.
Легна настрана, не шава,
няма лесно да се дава.

Докато си мислеше така,
сладко буболечето заспа.
Жабчо цялата поляна преобърна,
нигде буболечето не зърна.

Ах, къде, къде ли се е скрил,
тоз немирник толкоз мил?
Няма го дори на тази вейка,
нито пък под каменната пейка.

Ето, пак остана без другар,
тук под този дъб вековен, стар.
Тъжен и с наведена глава,
Жабчо бавно тръгна към дома.

ЕЖКО ЗА ВОДИЦА

Търчи Ежко из тревица
към изворчето за водица.
Чорбица Ежка да направи,
дечица гладни да нахрани.
Стомна шаренка си носи,
тича Ежко със нозете боси.
Спъна се във камъче едно,
сви се бързо на кълбо,
стисна стомничката здраво,
и... търкулна се направо.
Ех, че е търкалянето славно,
туй за него много е забавно.
Спря се точно до водата,
там на мекичко в тревата.
Стомната по чудо оцеля,
Ежко я напълни със вода
и доволен вкъщи се завърна,
Ежка с радост го прегърна.